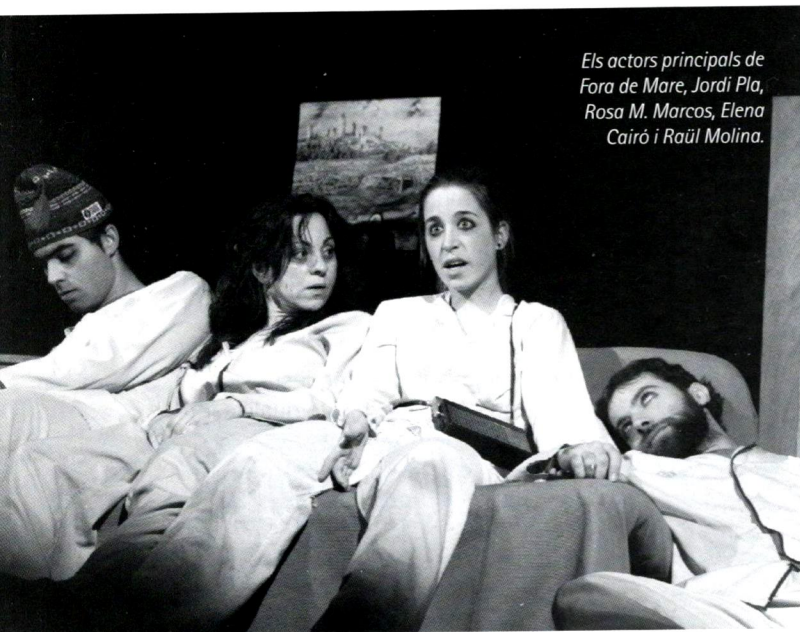

Els actors principals de
Fora de Mare, Jordi Pla,
Rosa M. Marcos, Elena
Cairó i Raül Molina.

Notes de TEATRE

Fora de mare

Assumpció Vila
Regidora del grup municipal PSC

Feia tres anys que el grup de teatre *A les Fosques* no ens oferia cap sessió gòlfa. Els havíem vist a La estanquera de Vallecas l'any 2004, encara amb en Joan Vilella d'actor, i en aquests anys de sequera es dubtava de la seva continuïtat. En Quim Massegú, la Rosa M. Marcos i en Santi Palomeras han revifat les brases del grup i han trobat completat l'elenc per preparar l'obra, nous actors provinents del grup que l'any passat es va iniciar amb els Pastorets. I aquí hem de parlar d'actors sarrianencs revelació, com en Jordi Pla, l'Elena Cairó, en Joan Puigmal, la Meritxell Pla i la Rosa Soler. Actuen, a més a més, la veterana Rosa M. Marcos, en Santi Palomeras i en Raül Molina, i la direcció ha anat de la mà del provat tàndem Pep Massanet i Quim Massegú, dos apassionats del teatre amb majúscules. L'espera ha valgut la pena, ja que l'aparició en escena de nous actors sempre és un esdeveniment, una porta oberta al futur.

Fora de mare (Fuera de quicio) és una obra de l'any 1987 del dramaturg José Luis Alonso de Santos, el mateix autor de La estanquera de Vallecas. Els interns d'un psiquiàtric ens porten cap a un món surrealista on a vegades no es distingeix el que és real del que és imaginat. De fet, com molt bé diu la dita "de bojos n'hi ha més fóra que dins", els interns són tendres, vulnerables, només busquen la seva felicitat i acaben per adonar-se que els que estan a fora els estan enredant i confonent. És a dir, que si creuen i diuen el que han vist i sentit els prendran per bojos i, per tant, millor ni creure-s'ho ni dir-ho i oblidar-ho. *Fora de mare* és una comèdia d'emboïcs, fantasiosa, sorprenent, on tot es torna relatiu dependent de com es miri. La Rosa (Rosa M. Marcos) i el seu

alter ego, la Rose, la seva consciència que parla en veu alta i la contradiu- convenç la jove Antònia (Elena Cairó), juganera i bellugadissa, de veure's amb els interns del psiquiàtric masculí (l'imponent Jordi Pla i en Raül Molina) i trobar-se a la cabana de la llenya.

El que semblava que havia de ser una història d'amistat i d'amor entre malalts mentals, es complica amb una (falsa) mort, tot plegat per acabar descobrint l'emboïc de faldilles del director (Joan Puigmal) amb la mare vigilant (Rosa Soler), i que el psiquiàtric fa negocis amb els opiacis. Un final kafkià amb la sortida en escena de l'altra monja, (Santi Palomeras) que relata una pel·lícula de gàngsters i els interns que se'l miren, incrèduls, tot menjant crispetes.

Aconsegueixen atreure la nostra atenció, no només per la trama, sinó pel farciment amb alguns gags divertits. Un escenari amb poc atrezzo, que obliga els actors a treballar prop del públic, la qual cosa s'agraeix. Un vestuari auster, però efectiu, i un bon treball dels actors pel que fa als diàlegs, la dicció i l'expressió, on es veu la mà del director, en Pep Massanet.

Fora de mare es va estrenar a Vidreres i es representà a Sarrià de Ter el dos de desembre de 2007 dins de la XIX Mostra de Teatre. Que el grup de teatre *A les Fosques* torni a arrencar amb aquesta empenta és una excel·lent notícia.

LA PLUJA

De l'atarzós muntatge i posada en escena dels Pastorets de l'any 2006, en va sortir un planter de joves amb moltes ganes de continuar fent teatre i no haver d'esperar al proper setembre a pujar a l'escenari. Parlant amb uns i altres, des de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament es va contactar amb la directora Txell Faixedas per fer una aula de teatre juvenil. El cuc del teatre enganxa i les noies que s'hi varen apuntar saben que per sortir a escena necessiten de més hores d'assaig i de formació.

La directora va seleccionar una obra de caire juvenil que els resultés atractiva. La pluja, un text adaptat per la mateixa Txell, no és més que una provocació: un grup de

Una imatge de l'obra *La Pluja*, amb la pantalla de l'audiovisual al darrere. Fotos: Gerard Puigmal

joves adolescents es troba atrapat en una casa. Plou molt, el cabal de la riera ha pujat, no poden travessar-la i fosqueja. Davant de la possibilitat de passar tota la nit en blanc, comencen a parlar, entretenir-se, llegir, beure i menjar. En resum, el que fa un grup de joves quan no té televisió ni Internet a l'abast. Cadascuna comença a expressar el seu jo, alguna amb menys traça que d'altres, fins que la tensió esclata. Les coses tornen al seu lloc, la noia que ha provocat les altres es disculpa després d'evidenciar que no és ni millor ni pitjor que les altres i que en una situació, diguem-ne de risc, val més formar un grup compacte que no pas anar per lliure. Les noies actrius són en la seva majoria del poble i han fet una bona feina, han treballat l'expressió, han guanyat en seguretat dalt l'escenari i això s'ha notat també en el seu paper de fures als Pastorets. Seria bo que aquesta

Satanassa (Rosa M. Marcos) i el seu estol de fures, val a dir que enguany més sexis, i alguns quadres més treballats, com els de Maria i Josep, que tenen text. Txell Faixedas ha preparat uns Pastorets adreçats a un públic infantil, amb músiques menys provocatives i reproduint les escenes més clàssiques. El llibret de Folch i Torres tant permet un retorn al classicisme com fer-ne una actualització, un divertimento per als actors. La novetat, que ja es va poder veure en el muntatge de La pluja ha estat l'audiovisual d'en Gerard Puigmal. En lloc de baixar els pesats decorats del Centre (encara hi són, qualsevol dia es poden tornar a utilitzar), es va optar per un decorat modern i canviant. Quan feia fred, el bosc estava nevant; si plovia, el bosc era ben moll. A les calderes d'en Pere Botero, les flames envaien l'escenari. Quan Josep i Maria voltaven pel poble de Betlem demanant que algú els acollís, es mostraven

Els Pastorets enguany han comptat amb la projecció d'imatges que situaven cada escena, com les flames, la neu, el bosc i Betlem. Fotos: Gerard Puigmal.

aula tingués continuïtat i es pogués ampliar amb una aula de teatre infantil, per anar assegurant el relleu. Són petites passes, que a vegades es converteixen en un projecte de més envergadura.

Repartiment: Mariona Carretero, Cristina Capell, Sílvia Cros, Ariadna Martínez, Laura Pijoan, Cristina Prunell i Laura Puigmal.

Tècnic: Quim Massegú.

Audiovisual: Gerard Puigmal

Data: 16 de desembre dins de la XIX Mostra de Teatre

ELS PASTORETS

Quan en Pep va comentar que no es podia fer càrrec de la direcció dels Pastorets del Nadal de 2007, algú va témer que enguany no es farien, però tot es va anar arreglant; la Txell Faixedas es va oferir per dirigir, es varen suplir les baixes de la Farigola (Griselda Palomeras), en Lluquet (Carles Pey), Maria (Cristina Riu) i es varen incorporar l'Edgar Massegú en el paper clàssic de Rovelló, Josep Hernández en el de Lluquet, l'Elena Cairó deixava el paper de Fura per fer doblet fent de Marta i de Padrina, la Rosa Soler es va unir a l'equip de les Fures i en Jaume Capell es va atrevir a fer de Simeó. En el repartiment tornem a trobar moltes cares conegudes, la qual cosa li dóna familiaritat i atractiu.

Del muntatge espectacular de l'any passat, n'ha quedat la

portes tancades. Les imatges reals servien de fons als actors, que no necessitaven més decorat, i així pren més importància la força de la veu i de l'expressió en l'actuació. Alguns papers permeten una mica d'improvisació, de manera que es reforça el seu vessant còmic, com feia l'Edgar Massegú en el seu paper de Rovelló.

Han estat uns Pastorets diferents, adaptats a la nova directora i als nous actors, però molt atractius i divertits. Que cada any hi hagi novetats, es treballin les escenes, canviïn els actors i es modernitzin crec que és el que fa que encara avui els Pastorets siguin actuals i tinguin tant públic que els vulgui anar a veure.

Al meu parer, estaria bé arranjar una mica el text i sobre-tot treure-li els vocables més antics que costen de pronunciar i d'entendre. Aquesta tasca es pot fer des del mateix grup, tant l'Edgar Massegú, la Laura i en Gerard Puigmal tenen qualitats literàries suficients per adaptar el text i fer-lo més planer.

A Sarrià de Ter els Pastorets s'han representat al teatre del Centre Parroquial de Sarrià de Dalt sense interrupció des de 1982, amb l'estimat Pere Vilà i l'Esteve Pineda fent d'Esquellot i Picarol, i des del 2006, amb aquest nou grup. És més difícil fer uns Pastorets que un Pessebre Vivent i algunes tradicions val la pena conservar-les.